



HARLEQUIN®

005
JUUNI

INTRIIG

LORI L.
HARRIS

A woman with long dark hair, wearing a white button-down shirt, is shown from the waist up. She is standing in a room with a fireplace in the background. The fire is lit, and the room is dimly lit, with light coming from the fireplace and a painting on the wall. Her hands are resting on a wooden surface, possibly a door or a wall.

RÖÖVITUD

Esimene peatükk

Esmaspäev, 22.56

„Nii. Kas oleme eksinud?” Pilku pimedalt teelt tõstes vaatas Jillian Sorensen õele otsa.

Nad olid Cincinnati'st kell kaheksa hommikul lumesajus lahkunud, kuid Põhja-Carolinast läbi lõuna poole sõites oli temperatuur tõusnud. Ohio mõistes oli ilm meeldivalt soe ja nad olid kabrioleti katuse alla lasknud.

Megan uuris kaarti pisut liiga süvenenult. „Noh?” erutas teda Jillian.

„Kuidas võtta.”

Jillian üritas kinni püüda kiharat, mis tema hobusesabast lahti pääsenud oli. Sügavalt sisse hingates ütles ta uuesti: „Megan? Mida see kaart ütleb?”

Üles vaatamata keeras Megan taskulambi valguses kaarti. „Ütleb? Kas sa ootad, et see kõnelema hakkaks?”

„Minu meelest on võimalus, et see rääkima hakkab, sama suur kui võimalus, et sa seda lugeda suudad.”

Megani kulmud hakkasid kortsu tõmbuma. „Lase edasi...”

„Ole nüüd.” Jillian tundis, et tema kannatus hakkab katkema. „Pärast kolmeteist tundi rooli taga istumist tahaksin ma autost välja saada kauemaks kui viieteistkümneks minutiks, mis söömiseks või tankimiseks kulub. Rüügmetsas äraeksimine pole mu päevakavas.”

„Siis ei meeldi sulle see, mida sa kohe kuuled.” Megan kehitas õlgu. Halb märk. „Me oleme US 17A-l US 17 asemel.”

„Kuidas...”

„Vahet pole,” katkestas Megan teda. „See pole eriline probleem. Kohe varsti peaks tulema otsetee.” Väikest kirja lugeda püüdes tõstis Megan kaardi näole lähemale. „Tundub, et see on 45. maakonnatee.”

„Tundub?” ütles Jillian aeglaselt. „Näita.”

Kui Megan kaardi õe poole lükkas, hakkas taskulambi tuli võbelema ja kustus siis. Kaarti ja lampi sülle pannes osutas Megan hoopis ees laiuva tee poole. „Seal on märk. 45. kiirtee. Kas näed seda vasakul?”

Jillian pööras, kuid vaatas siis uuesti õele otsa. „Oled sa selles päris kindel?”

„Usu mind.”

„Sa ütlesid seda ka siis, kui meid ära eksitasid.”

Megan pistis kokkuvolditud kaardi enda istme ja käigukasti vahele, et kaart minema ei lendaks. „Me ei eksinud ära.”

„Seda ei öelnud sa militaarpolitseinikule, kui me keelutsooni jõudsim.”

„Siis oli asi muudmoodi.” Megan muigas. „Ta oli nii nunnu. Suurtele karmidele sõjaväelastele meeldivad kaitsetud naised. Ja tänu sellele on mul nüüd temaga kohtamine, kas pole?”

Jillian sättis sõnatult käed roolirattale ja püüdis head vastust välja mõelda. Mees oli tõesti armas olnud. Ja kena.

„Lõpeta muretsemine.” Megan kohmitses oma iPodi kõrvaklappide kallal. „See tee viib meid US 17 peale tagasi.” Ta toetas pea vastu istme peatuge ja sulges silmad. „Oleme keskööks Charlestonis. Saad enne tähtsat töövestlust piisavalt magada.”

Hetkeks, kui Jillian oma kasuõe poole vaatas, ei näinud ta enda kõrval kaunist kahekümne ühe aastast naist istu-

mas. Ta nägi hoopis ta üheteistaastast last, kes Megan oli olnud tol aastal, kui Jillian juhiloa sai. Ta meenutas, kuidas Megani blondid patsid suvetuule käes kiikusid, kuidas tüdruku naeratus laiaks venis ja kuidas tema silmad Jilliani usaldavalt ja kindlustundega vaatasid.

Megan oli esimene inimene, kes Jilliani usaldas, kes teda tõeliselt usaldas. Ja pärast peaaegu seitset aastat kasulapsiks olemist otsis Jillian meeletult heakskiitu. Isegi lapselt.

Sorensenid, tema kasupere, olid andnud talle midagi, mida ta kunagi leida ei lootnud. Turvatunde. Armastuse. Tunde, et ta on osa millestki peale iseenda. Esimest korda elus oli ta õnnelik olnud.

„Sa teed seda jälle.” Ühte silma avades vaatas Megan Jillianile otsa.

„Mida ma jälle teen?”

„Vaatad mind. Nagu arvaksid, et ma kukun jälle kokku.”

Viis nädalat tagasi, vähem kui nelikümmend kaheksa tundi pärast nende isa matuseid, oli Megan end purju joonud, vandudes, et see juhtus temaga esimest korda elus. Kolmandal ööl pärast seda oli Jillian ta vannitoa põrandalt teadvusetult lebamasa leidnud.

Nüüd, mil mõlemad vanemad surnud olid ja rohkem sugulasi neil polnud, pidi Jillian õega joomise pärast tõsise vestluse maha pidama.

Ta oli Meganile paar üsna karmi sõna öelnud ja see oli nende vahele mõnevõrra pinget tekitanud.

„Ma ei vaadanud sind.”

Megan pööras end õe poole. „Jah, vaatasid küll. Ja ma olen üsna kindel, et sellepärast lähed sa õigusbüroosse Burroughs, Alderson & Bailey tööintervjuule. Sa arvad, et pead mind valvama.”

„Pole tõsi. See on lihtsalt suurepärase võimalus.”

„Võib-olla kellelegi, kes on ettevõtlusõigusega tegelemisest huvitatud.” Megan heitis õele terava pilgu.

Jillian vaatas korraks talle otsa. „Ja mida sa sellega öelda tahad?”

„Viimase aasta jooksul oled sa kogu aeg rääkinud, kuidas sa tahad perekonnaõigusega tegelema hakata. Naisi ja lapsi aidata.” Megan seadis end istmel uuesti otseks. „Sa oled palju aastaid suurt öde mänginud, Jilly. Ehk oleks aeg see asi sinnapaika jätta.”

„Ma pole midagi mänginud.”

„Muidugi oled. Sa mõtled selle töökoha peale ainult sel põhjusel, et see asub Charlestonis, kus mina meditsiini-koolis käima hakkas.”

„Jah,” nõustus Jillian kiretult. „See on ainus ajend, miks ma tahan tööle hakata tõeliselt prestiižses firmas poole suurema palgaga, kui teised pakuvad.” Ta tõstis käed üles. „Ja sellel pole samuti midagi pistmist sellega, kuidas ma Ohio talvesid vihkan.”

„Ma lihtsalt ei taha, et sa töö vastu võtaksid, kuna oled minu pärast mures, okei? Ma tean, et olen viimasel ajal mõned rumalad otsused teinud, aga kõik see on juba seljataga. Olen täiesti võimeline üksinda hakkama saama. Kui sa vaid usuksid mind.”

Nukker toon Megani hääles rahustas ärritunud Jilliani. „Ma usun sind. Võib-olla olen mina see, kes pole valmis üksi olema. Nii, see sai nüüd välja öeldud. Oled õnnelik?”

„Jah.” Megani näole ilmus taas naeratus ning see mahendas tekkinud pinget. Ta osutas ettepoole, kus auto esituled kauguses paistvat märki valgustasid. Lähemale sõites keskendusid mõlemad märgi lugemisele.

„Järgmine pööre paremale, Hellhole Bay,” luges Megan märgilt kõvasti. „Kõlab kui tõeline turistimagnet. Kas peaksite seal peatuse tegema?”

„Võib-olla tagasi sõites.”

Nad võtsid järsu kurvi ning näis, justkui oleks tee kitsamaks muutunud. Mõlemal pool kõrguvad suured puud moodustasid tee kohale võlvi. Jillian vaatas, kuidas kuuvalgus neid jälitas ning vahetevahel puudekupli avaustest prožektorisärana sisse voolas. Äkitselt muutus tamme- ja männipuudest müür liiga tihedaks. Liiga süngeks.

Ümbritseva metsa tõttu mootorimüra valjenes ja õhk jahenes.

Megan võttis Jilliani istme tagant jaki. „Mis sa arvad, kui paneks katuse peale?”

Jillian raputas pead ja väristas ennast. See ei tulnud siiski ootamatust jahrenemisest. „Kui aus olla, siis ma parem ei peatuks siin.” Nad polnud viimase viieteistkümne minuti jooksul ühtegi autot näinud.

Megan, kes ühe käe juba varrukasse oli pistnud, vaatas teist käist kätte saada püüdes õele otsa. „Kas sa kardad, et metsas võib mõni mees luurata?” Käiseava leidnud, tõmbas ta jaki endale selga. „Ootab mõnd autot, mis siin sõidaks ja katki läheks, et ta saaks juhi ja naisreisija kallal oma matšheetet kasutada?”

Õde kirjeldas stseeni filmist, mille nad paar päeva tagasi laenutanud olid, ja Jillian tundis end pisut naeruväärsena. „Tegelikult...” ta võitles sooviga muiata, „olin ma ainult juhi pärast mures.”

„See tähendab, et sa jätaksid mind mingi hullunud mõrvariga tee äärde maha?”

„Ma ei vaataks isegi tahavaatepeeglisse.”